

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Vi har i SF altid betragtet De Radikale som en god forligspartner, som en partner, man kunne lave aftaler med, fordi aftalen blev holdt. Og det er noget vi har en tradition for i det hele taget herinde i Folketinget. Jeg tror ikke, man kan finde et eksempel, hvor en aftale, et forlig, brydes efter så kort tids forløb. Man kan nok diskutere, hvor lang tid et forlig skal række. Der er nogle forlig, der har strakt sig over mere end 10 år. Men i dette tilfælde er det kun et år siden, vi vedtog loven.

Nu sagde fru Marianne Jelved, at man i regeringen og regeringspartierne diskuterede, hvem der skulle have æren af det gode, der nu blev lavet. Jeg husker, at der under valgkampen både i 1987 og 1988 var mange radikale, der lagde megen vægt på, at det var De Radikales forslag til SU, som blev gennemført. Det ville de gerne have æren af, og det ville vi da gerne være med til – det var med udgangspunkt i De Radikales forslag.

Socialdemokratiet og SF ville have gjort det anderledes, men vi kunne være enige om det, og jeg synes, De Radikale skal have en væsentlig del af æren af det, der skete dengang.

Sidste år, da ændringen kom, holdt De Radikale sig nøje til, at der var tale om et forlig. Der var forhold, som blev ændret, vi var imod, men vi kunne ikke protestere og henholde os til et forlig, medmindre der var indgået et forlig om det område. Det var der noget af det der ikke var.

Her er der tale om en klar forligsaftale. Og det forstår jeg at fru Marianne Jelved også erkender. Det gør, at man må spørge, om det betyder, at De Radikale i fremtiden, hvis vi laver aftaler med De Radikale og De Radikale senere ønsker at ændre aftalen, men vi siger nej, bare bryder det. Er det et sådant princip, vi må gå ud fra i fremtiden? Det er meget kedeligt på baggrund af det samarbejde, vi hidtil har haft med De Radikale.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Nu sad jeg oppe på mit rum og hørte fru Marianne Jelved gentage nogle helt forkerte betragtninger, som jeg har set socialministeren skrive om og økonomiministeren udtale sig om

vedrørende sammenhængen mellem offentligt forbrug og overførselsindkomster. Socialministeren har endda talt om gøgeungeeffekt, og det er, fordi regeringen og den radikale ordfører har den forkvaklede opfattelse, at stigende udgifter til overførsler betyder, at man skal fyre mennesker, nedlægge uddannelsespladser eller noget andet rundt omkring i det offentlige system.

Sådan mener vi i Socialdemokratiet ikke det hænger sammen. Vi mener, man skal holde de to ting helt adskilt. Der er en stor og interessant opgave – og det er næste punkt på dagsordenen: Hvordan styrer man det offentlige resourceforbrug? Det er det, vi taler om, når vi taler om en stigning på en halv procent realt fra det ene år til det andet.

Derfor vil jeg fremover frabede mig en forkert fortolkning af det, der står i S-planen, fra radikal side. Når vi taler om, hvordan man styrer overførslerne, mener vi kun, der er én konstruktiv recept, og det er ikke hvert ene og halvandet år at bryde indgåede aftaler og forlig og forventninger, mennesker kan have til, at de i hvert fald kan bevare købekraften af deres indkomst, når de er afhængige af det offentlige. Men det er at føre en økonomisk politik, der dramatisk reducerer det antal mennesker, der er forsørget af det offentlige, ved at få dem i arbejde.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg bemærkede, at fru Marianne Jelved sagde, at S og SF havde defineret dette her som forligsbrud, og det må fru Marianne Jelved have taget til efterretning.

Jeg erindrer om, at hr. Jørgen Estrup på Det Radikales vegne har skrevet i dagbladet Information, at realiteten altså er den, at der kun kan ske ændringer i SU-reformen, hvis det accepteres af alle tre forligsparter.

Altså har Det Radikale Venstre selv defineret, at det er forligsbrud, hvis de tre partier ikke er enige om de ændringer, der finder sted inden for SU-reformens område. Det er udtalelser direkte fra Det Radikale Venstre.

Jeg vil gerne spørge fru Marianne Jelved, om hun ikke tror, at konsekvensen af, at man forringer de studerendes købekraft med 3.000 kr. om året ud af en stipendieydelse på 36.000 kr., medfører, at vi mister en stor gruppe af uddan-